

XXI

Štai tada ir pasirodė lapė.
– Laba diena, – pasisveikino lapė.
– Laba diena, – mandagiai atsakė mažasis princas, nors atsigręžęs nieko nepamatė.
– Aš čia, – tarė balsas. – Po obelimi...
– Kas tu? – paklausė mažasis princas. – Esi labai graži...
– Aš esu lapė, – atsakė lapė.
– Pažaisk su manim, – paprašė mažasis princas. – Man labai liūdna...
– Negaliu žaisti su tavim, – tarė lapė. – Aš neprijaukinta.
– Ak, atleisk, – atsiprašė mažasis princas.
Bet pagalvojęs paklausė:
– Ką reiškia „prijaukinti“?
– Tu ne vietinis, – tarė lapė. – Ko ieškai?
– Ieškau žmonių, – atsakė mažasis princas. – Ką reiškia „prijaukinti“?
– Žmonės, – paaiškino lapė, – turi šautuvus ir medžioja. Tai labai nemalonu! Ir dar jie augina vištas. Tik tai jiems ir terūpi. Tu ieškai vištų?

– Ne, – atsakė mažasis princas. – Aš ieškau draugų. Ką reiškia „prijaukinti?“

– Tai, kas seniai pamiršta, – paaiškino lapė. – Tai reiškia „užmegzti ryšius“.

– Užmegzti ryšius?

– Na, taip, – tarė lapė. – Kol kas tu man tik mažas berniukas, panašus į šimtus tūkstančių kitų berniukų. Tu man nereikalingas. Aš tau irgi nereikalinga. Aš tau esu tik lapė, panaši į šimtą tūkstančių kitų lapių. Bet jei mane prisijaukinsi, mudu tapsime vienas kitam reikalingi. Tu būsi man vienintelis pasaulyje... Aš būsiu tau vienintelė pasaulyje...

– Pradedu suprasti, – tarė mažasis princas. – Viena rožė... Ji tikriausiai mane prisijaukino...

– Galimas daiktas, – atsakė lapė. – Žemėje būna visko...

– O, tai buvo ne Žemėje, – tarė mažasis princas.

Lapė atrodė labai susidomėjusi.

– Kitoje planetoje?

– Taip.

– Ar toje planetoje yra medžiotojų?

– Ne.

– Įdomu! O vištų?

– Ne.

– Nieko nėra tobula, – atsiduso lapė, bet greitai vėl grįžo prie savo minties: – Mano gyvenimas nuobodus. Aš medžioju vištas, o žmonės medžioja mane. Bet visos vištos panašios ir visi žmonės panašūs. Taigi aš truputį nuobodžiauju. Bet jeigu tu mane prisijaukinsi, mano gyvenimą tarsi nušvies saulė. Aš atpažinsiu tavo žingsnius, skirsiu juos nuo visų kitų. Nuo svetimų žingsnių aš visada slepiuosi po žeme. Taviעי pašauks mane iš olos tarsi muzikos garsai. Nagi, pažvelk tenai! Matai kviečių laukus? Aš neėdu duonos. Grūdų man nereikia. Kviečių laukas man nieko neprimena. Ir tai labai liūdna! Tačiau tavo plau-

Anbriniai kviečiai man primins
tave. Ir man patiks blaunytis
vijo šnarelio kviečiuose.

kai aukso spalvos, ir bus nuostabu, kai mane prisijaukinsi! Auksiniai kviečiai man primins tave. Ir man patiks klausytis vėjo šnaresio kviečiuose.

Lapė nutilo ir ilgai žiūrėjo į mažąjį princą.

– Prašau tavęs... prisijaukink mane! – tarė ji.

– Mielai prisijaukinčiau, – atsakė mažasis princas, – bet turiu mažai laiko. Man dar reikia susirasti draugų ir suprasti daug dalykų.

– Suprasti galima tik tai, ką prisijaukini, – tarė lapė. – Žmonės jau nebeturi laiko ką nors suprasti. Jie perka gatavus daiktus parduotuvėse. Tačiau nėra tokių parduotuvių, kur parduodami draugai, todėl žmonės nebeturi draugų. Jeigu nori draugo, prisijaukink mane!

– O ką aš turiu daryti? – paklausė mažasis princas.

– Turi būti labai kantrus, – atsakė lapė. – Iš pradžių atsisėsk ant žolės toliau nuo manęs – va taip. Aš žiūrėsiu į tave akies krašteliu, o tu nieko nesisakysi. Žodžiai tėra nesusipratimų šaltinis. Tačiau kasdien tu galėsi atsisėsti vis arčiau...

Kitą dieną mažasis princas vėl atėjo.

– Verčiau būtum atėjęs tuo pačiu laiku, – pasakė lapė. – Jeigu, pavyzdžiui, ateisi ketvirtą valandą popiet, aš jau nuo trečios pradėsiu jaustis laiminga. Artėjant tai valandai jausiuosi

Jeigu, pavyzėbaini, ateisi ketvirtą
valandą popūt, ai jau mui trečios
pradešiu jaustis laiminga.

vis laimingesnė ir laimingesnė. Ketvirtą valandą jau pradėsiu jaudintis ir nerimauti: aš pažinsiu laimės kainą! O jeigu tu ateisi vis kitu laiku, niekad nežinosiu, kada turiu parengti savo širdį... Reikia laikytis tam tikrų ritualų.

– O kas yra „ritualas“? – paklausė mažasis princas.

– Tai, kas irgi seniai pamiršta, – paaiškino lapė. – Tai, kas daro vieną dieną nepanašią į kitas dienas, vieną valandą – į kitas valandas. Pavyzdžiui, ritualą turi mano medžiotojai. Ketvirtadienį jie šoka su kaimo merginomis. Tai nuostabi diena! Ketvirtadienį galiu nueiti iki pat vynuogyno. Jeigu medžiotojai šoktų kada patinka, visos dienos būtų panašios viena į kitą ir aš niekad neturėčiau atostogų.

Taip mažasis princas prisijaukino lapė. O kai atėjo metas išvykti, lapė tarė:

– Ak!.. Aš tuoj apsisiversiu.

– Pati kalta, – tarė mažasis princas, – aš

Pavyzdžiui, ritualą turi mano medžiotojai. Ketvirtadienį jie šoka su kaimo merginomis. Tai nuostabi diena!

tau nenorėjau bloga, bet tu užsimanei, kad tave prisijaukinčiau...

– Žinoma, – atsakė lapė.

– Bet tu tuoj apsiverksi, – tarė mažasis princas.

– Žinoma, – atsakė lapė.

– Vadinasi, tu nieko nelaimėjai!

– Ne, – paprieštaravo lapė. – Laimėjau.

Kviečių lauko spalvą.

Paskui pridūrė:

– Eik dar sykį pasižiūrėti į rožes. Ir tu suprasi, kad tavo rožė – iš tikrųjų vienintelė pasaulyje. Tada grįžk su manim atsisveikinti, ir aš tau atkleisiu paslaptį. Tai bus mano dovana.

Mažasis princas nuėjo pasižiūrėti rožių.

– Jūs visiškai nepanašios į mano rožę. Jūs dar niekas, – tarė jis. – Jūsų niekas neprisijaukinęs, ir jūs nieko neprisijaukinusios. Tokia anksčiau buvo mano lapė. Ji niekuo nesiskyrė nuo šimto tūkstančių kitų lapių. Bet aš su ja susidraugavau, ir ji dabar vienintelė pasaulyje.

Rožės labai suglumo.

– Jūs gražios, bet tuščios, – kalbėjo toliau mažasis princas. – Dėl jūsų nesinori mirti. Žino-

ma, paprastas praeivis gali pamanyti, kad manoji rožė panaši į jus, bet ji viena man svarbesnė už jus visas, nes aš ją laisčiau. Atitvėriau pertvara nuo vėjo. Dėl jos sutraiškiau visus vikšrus – na, keletą palikau, kad iš jų išsirstų drugeliai. Nes klausiausi, kaip ji skundžiasi, giriasi arba kartais tyli. Nes ji – mano rožė.

Ir mažasis princas grįžo pas lapę.

– Sudie, – tarė jis.

– Sudie, – atsakė lapė. – Štai mano paslaptis. Ji labai paprasta: matyti galima tik širdimi. Svarbiausi dalykai akims nematomi.

– Svarbiausi dalykai akims nematomi, – pakartojo mažasis princas, kad geriau įsimintų.

– Tavo rožė tau tokia svarbi todėl, kad dėl jos praradai daug laiko.

– Mano rožė man tokia svarbi todėl, kad aš... – pakartojo mažasis princas, kad geriau įsimintų.

– Žmonės pamiršo šią tiesą, – tarė lapė. – Bet tu nepamiršk: tampi amžinai atsakingas už tą, ką prisijaukinai. Tu atsakingas už savo rožę...

– Aš atsakingas už savo rožę... – pakartojo mažasis princas, kad geriau įsimintų.